

faa i det Øjeblik, Forhandlingen stier, at man skal ramme Margarine, og naar man gør det paa rette Maade, og navnlig sørger for, at Skønnet bliver faa retfærdigt, som det kan gøres, og straks konstaterer, hvor der er Uoverensstemmelser, gennem Vidner og deslige, tror jeg, at der kan udrettes adskilligt. Jeg tror derfor ikke, at der vil blive udrettet noget ved, at forandre noget i dette Forhold. Hvis det ærede Medlem vil tage sit Forflag tilbage, som han slog paa, skal jeg meget gerne konferere mellem anden og tredje Behandling med det ærede Medlem og ogsaa med andre Medlemmer, som maatte ønske at være med for at se, om der kan findes en Løsning. Der har jo ikke været nedsat noget Udvalg, og jeg skal med Fornøjelse være villig til at konferere med dem, der maatte særlig interessere sig for dette Spørgsmaal — f. Eks. med dem, der have udtalt sig — for at se at finde en Løsning, som er fyldestgørende, og som har rimelig Udsigt til at trænge igennem i Rigsdagen. For mig vilde det være meget fyldestgørende, og jeg vilde ønske det for meget heldigt, men jeg nærer paa Forhaand nogen Tvivl derom, og naar jeg nærer den, vil der være adskillige Medlemmer, der ville kunne forstaa det. De, der have været her i en Række af Aar og have deltaget i Margarineforhandlinger, ville vide, at jeg har gaaet temmelig meget igennem og højet temmelig meget paa denne Margarine-Lov for blot at komme til mulige Bestemmelser. Jeg har derfor ikke megen Tillid til at kunne udrette stort, efter at man er kommen til en Redaktion, som man nu klammer sig fast til, efter min Mening mere, end man burde. Men naar Faktum er det, og man skal enes om Loven, er det ikke ganske let at finde en Løsning, der vil tilfredsstille alle Parter, og det er jo det, der skal være Opgaven.

Det. Hansen: Det var netop, fordi jeg ogsaa havde det Indtryk, at den ærede Minister havde maattet døje meget med denne Lov, og for at forstaae den ærede Minister og hans Assistenters, de tilhørende, for høderligere ubehagelige, næsten uovervindelige Banfeligheder, at jeg mente, at dette Endringsforslag var nødvendigt. Det glæder mig, at den ærede Minister vil tage Sagen under Overvejelse, om man mulig til Sjæde Behandling kunde komme til et Resultat. Jeg skal derfor være meget villig til at tage mit Endringsforslag tilbage, men før jeg gør dette, maa jeg maasse faa Lov til at sige et Par Ord til de Herrer, der have talt. Lige over for det ærede Medlem fra Jyn (S. Pedersen) maa jeg gøre opmærksom

paa, at der i Virkeligheden ikke ved mit Endringsforslag i mindste Maade er Tale om at give Indenrigsministeren en større Bemyndigelse end den, han havde den Gang Loven af 5te April 1888 kom ud, og den ærede Minister vil ogsaa vide, at Bekendtgørelsen af 17de Maj 1888 er udgivet af Ministeren i Genhold til Loven af 5te April 1888 og i Kraft af den ham derefter tilkommende Bemyndigelse. Denne Bekendtgørelse af 17de Maj kunde efter den Erfaring, der nu foreligger, have været fyldestgørende, og saaledes at de Banfeligheder, der nu ere opstaaede, ikke vare fremkomne. Den Gang, da Loven af 5te April udkom, var der ingen, der tænkte paa at binde Ministeren til en bestemt Formular for en Anvisning, det maatte man overlade til de sagkyndige. Der kan ikke være Tale om, at Rigsdagen skal sidde her og foreskrive de tilhørende den Fremgangsmaade, de skulle benytte, det maa altid blive en administrativ Sag, og det er derfor, det forekommer mig at være faa ukorrekt, at man her i Loven vil slaa en Anvisning, som den, der har ledsaget Bekendtgørelsen af 17de Maj, fast paa den Maade, som Lov og forhindre Ministeren og hans sagkyndige fra, naar Erfaringen har lært dem, at der maasse kan gives bedre og mere fylldige Regler, at give dem. Det, som det kan komme Rigsdagen eller nogen Gruppe her an paa, er blot det, at Grænsen for Farvestyrken ikke maa forandres, men det rører, jeg ikke ved, det er, som Ministeren rigtig fremhævede, den Farvestyrke, der er slaaet fast ved den originale Farvetable, dette Unicum, som er forsynet med Understrifter og var fremlagt i Statsraadet, den Gang Loven af 5te April 1888 blev stadfæstet. Der have vi den gule Farvestyrke, og det staar i første Punktum i § 5, at Margarine ikke maa have stærkere gul Farve end Nr. 9 i de Tavler paa sort Grund, der ligge i Indenrigsministeriet. Dermed kan Rigsdagen jo være fuldstændig tilfreds, men hvorledes der skal gaas frem, om vedkommende Under søger skal stille sig med Ryggen mod Lyset eller vende sig mod Lyset, om Proben, han støver, skal være en Ottendedel eller en Sjettedel Tomme tyk, er sandelig Ting, som Rigsdagen ikke kan blande sig i. Men der er en Ulempe, som jeg ikke tror Ministeren kan komme ud over; maasse ikke faa meget den, at de forskellige Udgaver ikke ere korrekte. Ministeren mener rimeligvis, at han er i sin Ret, naar han siger, at det, det kommer an paa, er det Eksemplar, som er i Indenrigsministeriet, underskrevet og paa sort Grund, og der kan altid komme nye Udgaver, og kommer den